

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.396 van 15 mei 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 12 februari 2009 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 13 februari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 8 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart te zijn geboren op 2 november 1988 en van Iraakse nationaliteit te zijn.

Verzoeker biedt zich op 29 december 2008 aan op de internationale luchthaven te Zaventem, komende van Athene met een vervalst Bulgaars paspoort.

Dezelfde dag wordt ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde genomen.

Op 31 december 2008 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 13 januari 2009 richt de Belgische overheid aan de Griekse overheid een verzoek tot overname.

Op 3 februari 2009 wordt de overname van verzoeker gunstig beantwoord door de Griekse autoriteiten.

Op 12 februari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…) REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Griekenland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 10(1) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene kwam op 29.12.2008 aan op de luchthaven van Zaventem als aankomende passagier uit Athene. De betrokkene was in bezit van een vervalst paspoort van Bulgarije en werd met toepassing van artikel 7, §1, °1 en °3 van de wet van 15.12.1980 overgebracht naar het centrum voor illegalen te Brugge, waar hij op 31.12.2008 een asielaanvraag indiende. Vermits de betrokkene vanuit Athene te Zaventem aankwam waren er gegronde redenen om te veronderstellen dat de betrokkene via Griekenland het gebied van de Lidstaten binnenkwam. De betrokkene bevestigde tijdens zijn verhoor bij onze diensten op 09.01.2009 dat hij in oktober 2008 van Turkije naar Griekenland reisde en er tot 29.12.2008 verbleef. Op 13.01.2008 werd aan de bevoegde Griekse autoriteiten een overnameverzoek gericht dat op 03.02.2009 met instemming werd beantwoord. We merken op dat de Griekse autoriteiten in hun antwoord d.d. 03.02.2009 uitdrukkelijk stellen dat de betrokkene een asielaanvraag kan indienen na aankomst op hun grondgebied.

Gevraagd naar de specifieke reden waarom hij in België een asielaanvraag indiende stelde de betrokkene dat hij dit deed omdat zijn broer H.L.K. (...) (OV 5065695) in België verblijft. We merken op dat deze in België verblijvende broer niet kan worden beschouwd als deel van het gezin van betrokkene, zoals dat wordt gedefinieerd in artikel 2i van Verordening 343/2003. Bovendien is betrokkene niet afhankelijk van de hulp (medisch, financieel) van dit familielid. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van artikel 7 of artikel 15 van Verordening 343/2003 is dus niet aan de orde.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Griekse autoriteiten. (...)”

Op 16 maart 2009 wordt verzoeker onder escorte overgedragen aan Griekenland.

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van de motiveringsplicht, van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 (2), 7 en 15 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort Dublin-II-verordening) en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

In een eerste onderdeel van het middel verwijst verzoeker naar het feit dat hij een broer heeft met rechtmatig verblijf in België, die de reële zorgen voor hem waarneemt. Zo stuurde zijn broer geld op toen hij nog in Griekenland verbleef, zocht hij juridische bijstand voor hem en bezocht hij hem elk weekend in het gesloten centrum. Gelet op het feit dat de Dublin-II-verordening al meer belang hecht aan familiebanden dan het geval was voor de Dublin-I-

verordening – verzoeker verwijst hiervoor naar een artikel van maart 2008 van ECRE- had de Belgische staat zich op grond van de artikelen 3 (2), 7 en 15 van de Verordening EG 343/2003 verantwoordelijk moeten verklaren en de asielaanvraag behandelen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Verzoeker bespreekt de verschillende motieven waardoor hij aantoonde de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. Het normdoel dat beoogd wordt door de voormelde bepalingen wordt gerealiseerd. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoeker dient een asielaanvraag in, in het Belgische Rijk op 31 december 2008. Verweerder is verplicht om op grond van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet, aan de hand van de criteria vastgesteld door de Dublin II-verordening na te gaan welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zelf verklaarde in oktober 2008 van Turkije naar Griekenland te zijn gereisd en er een drietal maanden verbleven te hebben. Artikel 10, 1° van de Dublin-II-verordening bepaalt dat “wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, (...), dat een asielzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, dan berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij die lidstaat. Deze verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden van de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden.” Op 13 januari 2009 dient verweerder een overnameaanvraag in bij de Griekse autoriteiten, op grond van dit artikel 10, 1° en op grond van artikel 17 van de Dublin-II-verordening. Op 3 februari 2009 aanvaarden de Griekse autoriteiten het overnameverzoek en geven zij de garantie dat verzoeker bij zijn aankomst in Griekenland een asielaanvraag zal kunnen indienen. Verzoeker betwist niet dat België een overnameverzoek kon doen, noch dat Griekenland zich akkoord heeft verklaard doch verwijst naar de artikelen 3 (2), 7 en 15 van dezelfde verordening en stelt dat België zich op grond van deze artikelen zelf bevoegd had moeten verklaren, rekening houdend met de omstandigheid dat zijn broer in België verblijft in regelmatig verblijf en de zorg voor verzoeker op zich neemt.

Hoofdstuk III van de Dublin-II-verordening bepaalt volgens artikel 5 van de Dublin-II-verordening de criteria aan de hand waarvan wordt bepaald welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, die van toepassing zijn in de volgorde waarin zij voorkomen in de tekst. Zoals reeds werd vastgesteld, werd de bevoegdheid op grond van artikel 10, 1° dat eveneens onder hoofdstuk III valt bij Griekenland vastgesteld. Artikel 7 waarnaar verzoeker verwijst om aan te tonen dat België bevoegd was, luidt als volgt: “Wanneer een gezinslid van de asielzoeker, ongeacht of het gezin reeds in het land van oorsprong was gevormd, als vluchteling is toegelaten voor verblijf in een lidstaat, is deze verantwoordelijk voor de behandeling van het asielverzoek mits de betrokkenen dat wensen.” In artikel 2i van de Dublin-II-verordening wordt het begrip “gezinslid” gedefinieerd als de echtgenoot of de ongehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, de minderjarige kinderen van paren, de vader, moeder of voogd van de asielzoeker. De broer van de asielzoeker wordt aldus niet beschouwd als een gezinslid in de zin van de Dublin-II-verordening, zodat verzoeker zich niet op dit artikel kan beroepen, om aan te tonen dat België zich verantwoordelijk diende te verklaren. Gelet op de rangorde van hoofdstuk III van de Dublin-II-verordening heeft verweerder terecht de bevoegdheid toegewezen aan Griekenland op grond van artikel 10, 1° van de Dublin-II-verordening.

Verzoeker verwijst tevens naar de artikelen 3 en 15 van de Dublin-II-verordening, die voorzien in de mogelijkheid voor een lidstaat om een asielaanvraag te behandelen, ook al is

hij op grond van de in de verordening neergelegde criteria daar niet toe verplicht. Artikel 3 van de Dublin-II-verordening stelt dit beginsel in zeer algemene bewoordingen en laat de beoordeling volledig over aan de lidstaat. Het betreft duidelijk een mogelijkheid, doch geen verplichting. De verwerende partij beschikt in deze dus over een zeer ruime discretionaire bevoegdheid. Bij zijn asielaanvraag op 31 december 2008 gaf verzoeker als enige reden waarom hij zijn asielaanvraag door België wou laten behandelen het argument op dat zijn broer in België verblijft en voor hem zorgt.

De verwerende partij motiveert het volgende “*Gevraagd naar de specifieke reden waarom hij in België een asielaanvraag indiende stelde de betrokkene dat hij dit deed omdat zijn broer H.L.K. (...) (OV 5065695) in België verblijft. We merken op dat deze in België verblijvende broer niet kan worden beschouwd als deel van het gezin van betrokkene, zoals dat wordt gedefinieerd in artikel 2i van Verordening 343/2003. Bovendien is betrokkene niet afhankelijk van de hulp (medisch, financieel) van dit familielid. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van artikel 7 of artikel 15 van Verordening 343/2003 is dus niet aan de orde.*”

Hoger werd reeds uiteengezet dat de broer van een asielzoeker niet valt onder de definitie “gezinslid” zoals deze door de verordening in artikel 2i wordt vooropgesteld. Waar verzoeker stelt financieel afhankelijk te zijn dient te worden vastgesteld dat verzoeker dit niet aannemelijk maakt. Verzoeker brengt een overschrijvingsbewijs aan, doch hieromtrent dient te worden vastgesteld dat het overschrijvingsbewijs wel uitgaat van zijn broer, doch niet aan hem gericht is. Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet aantoon medisch afhankelijk te zijn, merkt de Raad op dat verzoeker dit gegeven niet betwist. Mede gelet op de ruime discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Een schending van artikel 3 van de Dublin-II-verordening wordt niet aangetoond.

Artikel 15 van de Dublin-II-verordening bepaalt wat volgt:

“Iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden. In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven.”

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de Griekse autoriteiten om redenen van humanitaire aard of op culturele gronden de Belgische autoriteiten hebben verzocht om met instemming van verzoeker, het asielverzoek te behandelen. Artikel 15 van de Verordening 343/2003 heeft het enkel over een verzoek door een andere lidstaat en voorziet niet in een initiatiefmogelijkheid van de aanvrager. Van een verzoek door een andere lidstaat is te dezen geen sprake. Gelet op het absolute karakter van de aanwijzing van de verantwoordelijke lidstaat, beschikt de beslissingnemende overheid (België), eens de verantwoordelijke lidstaat werd bepaald (Griekenland) en deze België niet heeft verzocht het asielverzoek te behandelen, wat blijkt uit de expliciete instemming van Griekenland met de overname van verzoeker, niet meer over een discretionaire bevoegdheid (RvS 10 oktober 2003, nr. 124.106, RvS 25 maart 2004, nr. 129726, RvS 13 april 2005, nr. 143.018, RvS 17 januari 2007, nr. 166.821). Bijgevolg dient niet verder te worden ingegaan op het feit of de verzoeker al dan niet een gezin vormt met zijn broer en financieel afhankelijk is van deze laatste. Verzoeker valt evenmin onder de voorwaarden van artikel 15 tweede lid van de Dublin-II-verordening.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2, 3, 7 en 15 van de Dublin-II-verordening wordt niet aangetoond.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

In een tweede onderdeel van het middel stelt verzoeker dat een splitsing van zijn broer en hem een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM, zeker rekening houdend met het feit dat hij in Griekenland geen familie of vrienden heeft op wie hij kan terugvallen voor hulp of andere en eveneens rekening houdende met de uiterst slechte situatie inzake opvang van kandidaat-asielzoekers in Griekenland.

Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Noch bij het indienen van zijn asielaanvraag, noch in zijn verzoekschrift heeft verzoeker enige nadere uitleg gegeven over het begrip "gezin" dat hij zou vormen met zijn broer. Verzoeker verwijst wel naar financiële steun die hij zou hebben ontvangen, doch het overschrijvingsbewijs hiervan gaat wel uit van zijn broer maar is niet aan verzoeker gericht. Tevens voert hij aan dat zijn broer hem verschillende keren heeft opgezocht in het gesloten centrum te Brugge. Verzoeker heeft in België echter geen gezin gevormd met zijn broer, gelet op de korte periode dat hij in België verbleef en gelet op het feit dat hij in een gesloten centrum verbleef. Verzoeker brengt geen bewijs bij dat hij voordien een gezinsleven met zijn broer had. Verzoeker leeft reeds geruime tijd gescheiden van zijn broer, zonder een gezin met hem te vormen. Het feit dat zijn broer hem opzocht in het gesloten centrum en hem financieel steunde, toont niet aan dat er sprake is van een dermate hechte familieband dat er sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Bovendien wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens meermaals heeft geoordeeld dat het gezinsleven zich beperkt tot het kerngezin waaronder de echtgenoten, de minderjarige kinderen en de ouders worden verstaan (Slivenko v. Latvia, nr. 48321/99, 9 oktober 2003).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede onderdeel van het middel is ongegrond.

In een derde onderdeel van het middel voert verzoeker een schending aan van artikel 3 van het EVRM. Hij verwijst hiervoor ten eerste naar het feit dat hij in Griekenland werd opgesloten van oktober tot december 2008 zonder dat een asielaanvraag kon geregistreerd worden en ten tweede naar het feit dat hij in Griekenland een bevel ontving om het grondgebied te verlaten en er geen garantie voorhanden is dat dit bevel niet onmiddellijk zal worden uitgevoerd, van zodra hij in Griekenland aankomt. Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat stelt dat de theoretische garantie vanwege de Griekse autoriteiten dat verzoeker een asielaanvraag kan indienen in Griekenland geen garantie is voor de naleving van het principe van non-refoulement. Ten derde verwijst verzoeker naar de vele algemene bronnen die erop wijzen dat Griekenland onvoldoende garantie biedt voor een volgens Europese normen aanvaard onderzoek van de asielaanvraag.

Verzoeker verwijst naar het rapport van dhr. Th. Hammarberg, Commissaris voor de rechten van de mens van de Raad van Europa, van 4 februari 2009, waarin vermeld staat dat er in 2007 en 2008 positieve wijzigingen werden aangebracht in de Griekse wetgeving doch dat

hij zijn bezorgdheid uit over het feit dat hij in de praktijk geen bewijs van verbetering heeft gevonden. Verzoeker verwijst ook naar het feit dat het UNHCR reeds op 15 april 2008 de lidstaten verzocht de soevereiniteitsclausule voorzien in artikel 3 van de Verordening toe te passen. Verder verwijst verzoeker naar een reeks rapporten die wijzen op grove leemtes in de behandeling van specifiek Iraakse asielaanvragen en het risico op uitwijzing waaraan deze personen onderworpen worden. Verzoeker concludeert dat er in casu meerdere redenen aanwezig zijn om toepassing te maken van de humanitaire clausule voorzien in artikel 15 van de Verordening 343/2003 of de soevereiniteitsclausule voorzien in artikel 2 (2) van de Verordening EG 343/2003, met name zijn Iraakse nationaliteit, de algemene bronnen aangaande de reputatie van Griekenland bij de behandeling van asielaanvragen van Iraakse asielzoekers, het door Griekenland eerdere uitgereikte bevel om het grondgebied te verlaten, zonder dat zijn asielaanvraag geregistreerd werd en de aanwezigheid van een bloedverwant in de tweede graad in België van wiens zorgen verzoeker effectief afhankelijk is.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 4 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker verwijst naar drie elementen. Ten eerste verwijst verzoeker naar zijn opsluiting in Griekenland en het feit dat gedurende die periode zijn asielaanvraag niet geregistreerd kon worden, ten tweede verwijst hij naar een bevel om het grondgebied te verlaten dat werd uitgereikt door Griekenland en waarvan hij geen garantie heeft dat dit niet zal worden uitgevoerd, alsook naar het gegeven dat de theoretische garantie vanwege de Griekse autoriteiten dat hij een asielaanvraag kan indienen geen garantie is voor de naleving van het principe van non-refoulement. Ten derde verwijst verzoeker naar zijn Iraakse nationaliteit en naar algemene rapporten die wijzen op grove leemtes in de behandeling van specifiek Iraakse asielaanvragen.

Bij zijn asielaanvraag in België haalde verzoeker als enige reden waarom hij zijn aanvraag in België behandeld wil zien, de aanwezigheid van zijn broer aan en zijn afhankelijkheid van deze broer. Verzoeker vermeldde evenwel dat hij gedurende drie maanden opgesloten gezeten heeft in Griekenland daar hij in illegaal verblijf was, doch gaf dit niet op als reden waarom België zijn asielaanvraag zou dienen te behandelen, noch gaf hij aan dat deze opsluiting in erbarmelijke omstandigheden plaatsvond of dat hij expliciet gevraagd heeft een asielaanvraag in te dienen en dat dit hem geweigerd werd. Ook over een bevel om het grondgebied te verlaten dat zou zijn genomen ten aanzien van hem, sprak verzoeker niet.

Verzoeker haalt deze elementen pas voor het eerst aan naar aanleiding van zijn beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en legt als enig bewijs hiervan algemene rapporten neer met betrekking tot de asielprocedure, voor onder meer Irakezen in Griekenland. Het Griekse bevel om het grondgebied te verlaten wordt niet neergelegd, zodat verzoeker zich hier beperkt tot een blote bewering en aldus geen schending van artikel 3 van het EVRM op deze wijze aantoonde. De opsluiting van 3 maanden omwille van illegaal verblijf, waarna verzoeker klaarblijkelijk werd vrijgelaten en niet werd gerepatrieerd, toont op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM aan. Verzoeker is ondertussen gerepatrieerd naar Griekenland en ter terechtzitting heeft zijn raadsman geen enkel bijkomend gegeven aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat er daadwerkelijk een schending is van artikel 3

van het EVRM. Evenmin werd ter terechtzitting aangevoerd dat verzoeker naar Irak werd gerepatrieerd. Verzoeker verwijst naar verschillende rapporten, doch deze rapporten behelzen geen concrete aanknopingspunten die erop wijzen dat de gesignaleerde tekortkomingen ertoe leiden dat Griekenland ten aanzien van vreemdelingen die, zoals verzoeker, op grond van de Dublin-II-verordening aan Griekenland worden overgedragen, zijn non-refoulementverplichtingen schendt. Evenmin bevatten deze rapporten enige aanwijzingen dat de garantie die Griekenland geeft in het kader van een overdracht op grond van de Dublin-II-verordening, met name dat de overgedragen vreemdeling een asielaanvraag zal kunnen indienen, slechts louter theoretisch zou zijn. Ook op dit vlak dient vastgesteld te worden dat de radsman van verzoeker geen verdere toelichting heeft gegeven ter terechtzitting.

Zoals hierboven reeds is gebleken, werd verzoeker na zijn opsluiting wegens illegaal verblijf vrijgelaten en niet gerepatrieerd. Daarbij kan in aanmerking genomen worden dat Griekenland ondanks zijn uiterst strikte asielpraktijk geen bijzonder actief uitzettingsbeleid voert, en ervan uitgaat dat afgewezen asielzoekers het land eigen beweging verlaten, niet overgaat tot gedwongen verwijdering (RvS Nederland 29 december 2008, nr. 200805917/1).

Gelet op het feit dat verzoeker bij zijn aankomst in België enkel als reden voor de behandeling van zijn asielaanvraag, de aanwezigheid en steun van zijn broer vermeldde, hij wel gewag maakte van zijn opsluiting, maar verder niets aangaf over mensonterende omstandigheden en een weigering zijn asielaanvraag in overweging te nemen, kan men zich overigens de vraag stellen of verzoeker in Griekenland überhaupt wel de vraag gesteld heeft een asielaanvraag te mogen indienen, daar zijn uiteindelijke reisdoel België betrof, waar zijn broer reeds subsidiaire bescherming verkregen heeft.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat ook in het kader van artikel 3 van het EVRM elk geval individueel moet worden bekeken. Griekenland heeft zich uitdrukkelijk akkoord verklaard met de overname van verzoeker en heeft de schriftelijke garantie gegeven dat verzoeker een asielaanvraag zal kunnen indienen. Het betreft zoals hoger aangegeven een blote bewering van verzoeker dat deze garantie louter theoretisch is. De Raad sluit niet uit dat de Griekse nationale asielwetgeving zoals die in het verleden bestond mogelijk niet in overeenstemming was met de normen die voortvloeien uit internationale en supranationale rechtsregels, doch inmiddels werden de verschillende Europese richtlijnen omgezet in hun nationaal recht. Er is geen gegeven voor handen waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn. Ook de Commissaris voor de rechten van de mens van de Raad van Europa, meldde in zijn rapport van 4 februari 2009 dat er positieve wijzigingen werden aangebracht in de Griekse wetgeving. Waar verzoeker verwijst naar dit rapport om te stellen dat er in de praktijk weinig zou zijn veranderd, wijst de Raad erop dat verzoeker zich in een bevoorrechte positie bevindt, daar hij de garantie heeft gekregen een asielaanvraag te kunnen indienen bij zijn aankomst in Griekenland. Griekenland is een Europese lidstaat die bovendien ook de Conventie van Genève heeft ondertekend zodat indien zij de garantie bieden dat verzoeker een asielaanvraag kan indienen, België er mag van uit gaan dat de asielaanvraag van verzoeker noodzakelijkerwijs zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Verzoeker heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing wat hem betreft een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken.

Het derde onderdeel van het middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.